

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. L. S.**, bývajúceho v I., zastúpeného advokátskou kanceláriou K., s.r.o. so sídlom v N., proti odporcovi **P.**, so sídlom v I., IČO: X., zastúpenému advokátskou kanceláriou S., so sídlom v N., **o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 281/2010, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 139/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra uznesením z 28. februára 2013 č.k. 7 C 281/2010-299 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby bola odporcovi až do právoplatného skončenia konania vo veci samej uložená povinnosť naďalej navrhovateľa zamestnávať a pridel'ovať mu prácu. Zamietnutie predmetného návrhu odôvodnil súd prvého stupňa tým, že navrhovateľ neosvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania (§ 102 ods. 1 O.s.p.), pričom „sa domáha nariadenia takého predbežného opatrenia týkajúceho sa toho, čo je predmetom dokazovania vo veci samej, keď súd v rámci návrhu odporcu v konaní vo veci samej musí skúmať, či od neho možno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa ďalej zamestnával“.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Nitre uznesením z 30. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 139/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) s odôvodnením, že toto rozhodnutie spočíva na správnych skutkových a právnych zveroch.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním, ktoré vyhotovil dovolateľ osobne a následne doplnila advokátska kancelária, ktorá ho zastupuje v dovolacom konaní. Navrhovateľ uviedol, že v danom prípade mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že „súd prvého stupňa porušil § 75 ods. 9 O.s.p.“ (o jeho návrhu z 2. januára 2013 rozhodol 28. februára 2013). To isté ustanovenie porušil aj odvolací súd, ktorý o odvolaní navrhovateľa z 18. marca 2013 rozhodol až 30. apríla 2013. Podľa dovolateľa spočíva napadnuté rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Advokátska kancelária v doplnení dovolania bližšie vysvetlila osobnú a sociálnu situáciu navrhovateľa a zdôraznila, že súdy nezohľadnili všetky rozhodujúce skutkové okolnosti a nepriznali náležitý právny význam tvrdeniam navrhovateľa o existencii dôvodov pre nariadenie predbežného opatrenia. Tvrdenie dovolateľa, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, doplnila argumentáciou, v zmysle ktorej súd „striktne odmietol nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu zhodnosti jeho výroku so žalobným návrhom bez toho, aby skúmal potrebu vydania takéhoto predbežného opatrenia“. Okolnosť, že odporca odmieta pridelovať navrhovateľovi prácu, zakladá podľa nej jednoznačne dôvod na to, aby návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo vyhovené. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je v danom prípade napadnuté dovolaním, nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania [i keby inak išlo o rozhodnutie so znakmi významnými z hľadiska § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (ktoré v tomto prípade nie sú dané)] vtedy, ak dovolanie smeruje (o. i.) proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Prípustnosť navrhovateľom podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k týmto vadám, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V dovolaní sa namieta, že súdy odňali navrhovateľovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

1. Dovolateľ tvrdí, že k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať došlo tým, že súd prvého stupňa porušil § 75 ods. 9 O.s.p. a odvolací súd § 217 ods. 1 O.s.p.

Ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz (§ 102 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Rozhodnutie o predbežnom opatrení súd odošle najneskôr do troch dní od jeho nariadenia. Ak je návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý, súd odošle rozhodnutie do troch dní od jeho vydania (§ 75 ods. 9 O.s.p.).

Súd rozhodne o odvolaní proti rozhodnutiu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b/ a g/ do siedmich dní od predloženia veci odvolaciemu súdu; o odvolaní proti rozhodnutiu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 75a súd rozhodne najneskôr do 24 hodín od predloženia veci odvolaciemu súdu. O odvolaní proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení v ostatných veciach rozhodne bezodkladne najneskôr do 30 dní. Ak rozhodnutie odvolací súd sám nedoručuje, spis odošle súdu prvého stupňa do troch dní od vydania rozhodnutia o odvolaní (§ 217 ods. 1 O.s.p.).

Z právnej úpravy lehôt, v ktorých má byť rozhodnuté o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (§ 75 ods. 4 a 5 O.s.p.) alebo v ktorých má odvolací súd rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu o návrh na nariadenie predbežného opatrenia (§ 217 ods. 1 O.s.p.), vyplýva, že tieto lehoty majú (iba) poriadkový, inštruktívny charakter (porovnaj Števec / Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, Nakladateľství C. H. Beck, Praha, 2009 str. 138). Ide teda o lehoty, v rámci ktorých má byť príslušné rozhodnutie vydané, pokiaľ je to možné. Nedodržanie týchto lehôt nie je (v tom občianskom súdnom konaní, v ktorom bol podaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia) sankcionované (viď aj Jaroslav Krajčo a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, I. diel, Eurounion, 2010, str. 273) a nepredstavuje procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., výlučne ktorá by v danom prípade bola spôsobilá založiť prípustnosť podaného dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to konštatoval aj v rozhodnutí, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 53/2012 s právnou vetou, v zmysle ktorej „sama skutočnosť, že súd v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemá za následok odňatie možnosti účastníka konania pred súdom konať“.

Vyššie uvedené uzatvára dovolací súd konštatovaním, že i keby v danom prípade neboli súdmi dodržané predmetné lehoty (dovolací súd otázku ich dodržania neskúmal), nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2. Formulácie zvolené navrhovateľom v dovolaní svedčia o tom, že dovolateľ v súvislosti s tvrdenou procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. spochybňuje tiež úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu uvádza, že neúplnosť skutkových zistení súdu nižšieho stupňa môže viesť k vecne

nesprávneho rozhodnutiu súdu, nemôže ale založiť prípustnosť dovolania, lebo táto nesprávnosť nie je vadou vymenovanou v § 237 O.s.p.

3. Dovolateľ popiera správnosť právnych záverov, na základe ktorých súdy zamietli jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Keďže právnym posúdením veci súd neznemožňuje účastníkovi realizáciu žiadneho jeho procesného práva, nie je nesprávne právne posúdenie veci procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012).

4. Z vyššie uvedených dôvodov (1. až 3.) dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie navrhovateľa v zmysle § 239 O.s.p. prípustné nie je, dovolateľ neopodstatnene namietol existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšla najavo ani žiadna iná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková